

Siperia kutsui

Krasnojarskin kirkko 29.11.2022

Ville Melasen lähettikirje 5/2022 15.12.2022

Matka Siperiaan

Rohkaistuini lopulta kokeilemaan Venäjälle pääsyä. Ajattelin niin, että todennäköisesti matkani ei jatku rajalta eteenpäin. Päädyin sellaiseen ratkaisuun, että menen Venäjälle kävelen. Jos eivät päästä rajalta eteenpäin, kävelen takaisin ja palaan kotiin. Suomesta Venäjälle rajaa ei voi ylittää kävelen, vaan ainoastaan jollakin kulkuneuvolla. Viron Narvasta olen mennyt Venäjän puolelle monet kerrat kävelen kuin myös tullut Venäjän puolelta Ivangorodista Narvaan. Aikoinaan pidin säännöllisesti Narvassa suomenkielisiä jumalanpalveluksia. Sovin Pasi Hujasen kanssa, että lähden hänen kyydissään Narvaan. Tulimme lautalla illalla Tallinnaan, jossa yövyimme roomalais-katolisessa nunnaluostarissa.

Majoitus luostarissa saattaa kuulostaa huvittavalta ja tuoda mieleen Lutherin kilvoitukset kylmänkosteissa olosuhteissa huonoissa vaatteissa ja vähissä ruuissa. Kyseisessä luostarissa on majoituspalvelua. Huone oli viihtyisä ja illalla meidät ruokittiin pihviaterialla. Juuri ennen pienen paaston alkua luostarissa tarjottu pihviateria oli jotenkin erityisen maukas. Aamiaisen jälkeen jatkoimme matkaa kohti Narvaa. Saavuttuamme Narvaan Pasi jätti minut raja-asemalle ja sieltä kävelin Venäjän puolelle. Virolaiset rajavirkailijat esittivät paljon kysymyksiä ja antoivat vähän valistusta suomalaiselle pastorille, mutta matka jatkui. Venäjän puolella minkäänlaisia kysymyksiä ei esitetty. Ivangorodista matka jatkui jonkun ajan päästä linja-autolla Pietariin.

Vaihdettuani rahaa Pietarissa ja tavattuani muutaman tutun ryhdyin hankkimaan lentolippua Krasnojarskiin. Keskustan Aeroflotin toimistossa oli valtavasti asiakkaita ja aukioloaikaa jäljellä enää noin tunti. Päätin lähteä lentokentälle, jossa myydään lippuja lähes ympäri vuorokauden. Saavuttuani kentälle sain tietää, että tuolle illalle lippuja Krasnojarskiin ei saanut ja osa lipuista oli melko kalliita myös seuraavalle illalle. Oli näet viikonvaihe. Lopulta sain ostettua kohtuuhintaiset liput S7-lentoyhtiön toimistosta. S7 on ollut Finnairin yhteistyökumppaneita. Ei taida olla enää. Saatuaani ostettua lentoliput kello oli jo noin 22. En saanut Keltosta kiinni ketään ja vaihtoehdot olivat aika vähissä, koska julkinen liikennekään ei enää kovin kauan myöhään illalla kulje. Mitä siis tekisin? Päätin käydä kysymässä majapaikkaa lentokenttähotellista, sillä kysyminenhän ei mitään maksa. Paikka löytyi sieltä ja hinta oli yllätyksekseni puolet siitä, mitä luulin. Sain tingattua hotellissa oloaikaa pienellä lisämaksulla seuraavaan iltaan asti. Sain tehtyä hyvin töitä hotellissa erittäin hyvin toimineen internetin myötä. Huomasin samalla, että Venäjällä on todellakin blokattu pääsy tietyille sosiaalisen median sivustoille, kuten esimerkiksi Facebook'iin, jonne hiljattain liityin.

Viime kirkkovuoden viimeisenä päivänä eli lauantaina 26.11. lähdin Pietarista lentämään kohti Siperiaa. Uuden kirkkovuoden koitettua saavuin aamulla ensin Novosibirskiin, jossa meitä matkalaisia tervehti pirteä -31 asteen lämpötila. Lentoemäntä kehotti pukeutumaan lämpimästi, koska siirtyminen terminaaliin tapahtui osittain ulkokautta. Pienen odotuksen jälkeen matka jatkui pienemmällä lentokoneella kohti Krasnojarskia, jossa olikin jo lämpimämpää. Lämpötila oli siellä nimittäin -29 astetta. Sain kokea varsin tuntuvalta tavalla saapuneeni Siperiaan. Eihän tuollaiset pakkaset siellä mitään tavattomia ole. Paikalliset kertoivat, että ne olivat talven ensimmäiset kunnon pakkaset. Viime vuonna toin kuulema myös mukamani kunnon pakkaset. Tosin ne eivät silloin alkaneet heti, mutta yhteys minuun on kiistaton.

Krasnojarskiin saapuminen

Lentokentältä matka jatkui kohti kirkkoa. Olen paljon puhunut siitä, että saarnaamiseen niin kuin myös liturgian toimittamiseen pitää valmistautua kunnolla eikä tuosta vaan mennä kirkkoon jumalanpalvelusta toimittamaan. Oli ensimmäinen adventtisunnuntai, joka aiheena on siinä mielessä helppo, että sen aihe on hyvin tuttu. Lentokoneessa vähän nukkuneena ja heikosti valmistautuneena kävin toimittamaan messua venäjäksi. En ole kuukausiin saarnannut venäjäksi. Saarna olisi voinut olla parempikin, mutta päivän aihe ja tuttu teksti auttoivat saarnaamisessa. Jumalan armosta sain messun toimitettua olosuhteisiin nähden hyvin. Tämä oli myös erinomainen aloitus lyhyelle käynnilleni Krasnojarskissa. Pääsin heti asioiden ytimeen ja toimittamaan virkaa, johon minut on aikoinaan vihitty. Jotkut ovat kyselleet, oliko paljon ihmisiä jumalanpalveluksessa. Ei ollut paljon. Seurakuntamme diakoni ei ollut paikkakunnalla ja tuloni oli yllätys. Ilmoitin vasta edellisenä päivänä tulostani, koska olin epävarma Venäjälle pääsemisestä ja myös lentolippujen hankkimisessa oli haasteensa. Seurakuntalaiset olivat soitelleet toisillensa.

Joitakin saattaa yllättää se, että kovat pakkaset vaikuttavat Siperiassakin kirkkoon lähtemiseen. Taloa pitää lämmittää useammin kovilla pakkasilla. Siellä lämmitetään paljon hiilellä, jonkun verran myös puulla. Matkan aikana selvisi myös se, miksi osa seurakuntalaisista ei halua tulla kirkkoon. He eivät halua rukoilla Putinin puolesta. Tämä on vaikea asia. Luterilaisina meidät on kutsuttu rukoilemaan esivallan puolesta. Näin apostoli Paavali kirjoittaa Timoteukselle ensimmäisen kirjeensä toisen luvun jakeessa 2. On tärkeä ymmärtää, että kristittyjen kannalta tuon ajan hallitsijat Rooman valtakunnassa eivät olleet mitään hyviä miehiä. Kristityille myötämielistä hallitsijaa saatiin odottaa 300-luvulle asti. Rukoillessamme esivallan puolesta rukoilemme, että se toimisi kansan onneksi ja parhaaksi oli kuka tahansa missä virassa tahansa. Esivallan puolesta rukoileminen ei tarkoita sitä, että hyväksyisimme esivallan edustajien kaikki mielipiteet ja päätökset. Jos haluamme muutosta esivallan edustajiin, sitä varten on olemassa vaalit, joissa valta voidaan vaihtaa. Tietyissä maissa se ei kuitenkaan ihan näin helposti mene.

Johdatuksen makua

Ennen Venäjälle menoa mietin, miten siellä tänä päivänä suhtaudutaan meihin lännestä tuleviin ulkomaalaisiin. Mietin myös sitä, oliko matkustamiseni ajankohta oikea. Miksi juuri tuolloin olin matkustamassa? Usein ajattelemme niin, että Jumalan johdatus koskee vain hengellisiä asioita. Meidän on vaikeampi ymmärtää johdatusta niin sanotuissa maallisissa asioissa. Ollessani Krasnojarskissa sain puhelinsoiton, että kirkkoon tulee vesimittarin tarkastaja. Jonkun pitäisi olla paikalla. Periaatteessa joku muukin olisi voinut mennä, mutta hänen olisi pitänyt mennä minun antamani valtakirjan kanssa. Kyse oli pienestä asiasta, mutta viran puolesta vain minä voin allekirjoittaa tarkastusraportin ilman valtakirjaa.

Suurempi asia koski sähköistä allekirjoitusta. Sähköinen allekirjoitus helpottaa huomattavasti kirjanpitäjän työtä. Eri viranomaisille täytyy tehdä selvityksiä nykyään aika usein. Sähköinen allekirjoitus ei vaadi kirkkoherran perinteisellä tavalla allekirjoittamia papereita, vaan moni asia hoituu sähköisesti. Tämä edellyttää, että sähköinen allekirjoitus toimii. Tätä varten piti ostaa ensin muistitikku, jonka pystyi ostamaan verottajalta. Ensimmäistä kertaa törmäsin Venäjällä tilanteeseen, ettei käteinen kelvannut.

Tikku piti ostaa automaattista, joka toimi kortilla. Minulla ei taas ollut mitään toimivaa korttia. Pyysin apuun lähellä asuvaa seurakuntalaista. Menimme pankkiin, jossa laitoin hänen maksukortilleen rahaa tikun ostamista varten. Palasimme verottajalle ostamaan korttia. Siis mikä tahansa muistitikku ei olisi kelvannut tätä tarkoitusta varten. Tämän jälkeen ohjattiin jonoon. Verottajan systeemi oli kaatunut. Toisin sanoen mikään asia ei edennyt ennen kuin tekninen järjestelmä alkoi toimia uudestaan. Tämän jälkeen hieman pallottelua luukulta toiselle, kunnes pääsin ystävällisen virkailijan luo asiaa hoitamaan. Mainittakoon, että ennen verottajalle menoa olin aamupäivällä käynyt eläkesäätiössä hakemassa erään todistuksen tätä asiointia varten. Molemmissa paikoissa minua palvelleet virkailijat olivat hyvin ystävällisiä ja avuliaita suomalaisuudestani huolimatta – tai kuka ties sen vuoksi. Verovirkailijan kanssa yhteinen toivomus oli, että hyvät kansainväliset suhteet palautuvat.

Sain hoidettua verottajalla seurakunnalle tärkeän asian muutama tunti ennen kirjanpitäjän tapaamista ja ennen seuraavan aamun lentoa Pietariin. Monesti ennenkin tällaista on tapahtunut viime tipassa. Jos en olisi saanut tätä asiaa hoidettua, nykyinen kirjanpitäjällä käytössä oleva muistitikku olisi lakannut toimimasta vuodenvaihteessa. Nyt sähköisen allekirjoituksen pitäisi toimia seuraavat 15 kuukautta. Tulevaisuudessa sen jatkaminen ei ole enää minun vastuullani. Tämä asia oli sen luokan asia, että tätä ei olisi kukaan muu kuin kirkkoherra voinut hoitaa – ei edes minkäänlaisella valtakirjalla. Vielä on siis asioita, jotka pitää hoitaa henkilökohtaisesti viran puolesta, vaikka sähköisesti hoituvatkin jo monet asiat. Itse näen, että näissä asioissa oli suuri johdatus, vaikka ne ovatkin maallisia asioita. Karu tosiasia on se, että monet maalliset asiat vaikuttavat myös hengellisiin asioihin. Jos kirkko jäätyy, on ilman sähköä ja vartiointia, se tuo suuria haasteita tai jopa esteitä hengellisen elämän viettämiseen. Jos esivalta ei saa sitä, mikä esivallalle kuuluu, siitä voi tulla ikäviä seurauksia. Jumala on järjestyksen Jumala.

Päivät Krasnojarskissa

Päivät olivat tiiviitä aamusta iltaan. Aika piti käyttää tarkasti. En pystynyt tapaamaan kaikkia ihmisiä, joita olisin halunnut tavata. Isossa kaupungissa liikkumiseen menee paljon aikaa. Onneksi puhelimitse tavoitin monia niitä, joita en voinut tällä kerralla kasvokkain tavata. Osa oli harmissaan, kun emme ehtineet tavata ja osa oli sairaana. Kirkolla lauloimme parina iltana adventtivirsiä. Halusin painottaa tätä vaihtoehtoa näin adventin aikana joululaulujen sijaan. Niiden aika myös koittaa. Näin talvisaikaan, kun täällä Suomessa ollessani joudun tiistaiamuisin heräämään Siperian sananpalvelijoiden Skype-seminaariin klo 5:ksi, Krasnojarskissa seminaarimme alkoi vasta kello 10. Ei tarvinnut enää Skypen jälkeen jatkaa unia.

Minulla oli Krasnojarskissa kaupungilla pieni työhuone, jossa oli tavaroitani. Suurin osa niistä oli kirjoja. Seurakuntamme diakoni Oleg kävi keväällä tyhjentämässä toimistihuoneen ja kaikki tavarani tuotiin tietysti kirkolle. Kasasin laatikollisen lähinnä suomenkielisiä kirjoja matkatavaraksi. Suurin osa näistä kirjoista on hyvää saarna- ja raamattuopetuskirjallisuutta. Niitä ei olisi ollut mitään järkeä jättää Krasnojarskiin. Ne eivät olisi siellä ketään hyödyttäneet. Kirkolle ja kahteen seurakuntalaisten kotiin jäi vieläkin tavaroitamme. En tiedä, tuleeko joskus aika, jolloin saan selvitettyä kaiken.

Tämän kirjeen valokuva on Krasnojarskin kirkon pyhäkouluhuoneesta. Mikä on tuo esine ja mikä on kuvassa näkyvä kelta-puna-sininen symboli? Miettikääpä tätä. Lupaam palkita ensimmäiseksi oikean vastauksen molempiin kysymyksiin antaneelle. Kysymyksiin voi vastata kaikki, mutta palkitseminen ei koske ketään Venäjällä työskentelevää tai työskennellyttä lähetystyöntekijää. Vastata voi sähköpostitse tai puhelimitse. Kerron oikean vastauksen seuraavan kirjeen yhteydessä, jos muistan.

Takaisin Pietariin

Aamuvaihain lähdin kaupungista lentokentälle tuttavani kyydissä. Repun ja salkun lisäksi mukani oli kirjalaatikko ja yksi kassi muuta matkatavaraa. Muovituin laatikon ja kassin lentokentällä. Aika arvokasta! Maksoin muovituksesta enemmän kuin taksikyydistä Pietarin Pulkovon lentokentältä Kelton teologiseen instituuttiin. Muovi oli kyllä paksua ja matkatavarat niin käärittyjä, että perille tulivat turvallisesti. Siperiassa käynti oli tällä kertaa eräässä mielessä hyvin poikkeuksellinen. En päässyt

saunaan kertaakaan. Kuinka mukavaa se olisikin ollut kovien pakkasten vallitessa. Lämpimimmillään Krasnojarskissa oli -13. Iltaisin pakkaslukemat olivat aina alle kahdenkymmenen. Keltossa pääsin kuitenkin saunaan ja se olikin tarpeen. Saunomisen yhteydessä käytiin taas hyviä keskusteluja opiskelijoiden ja muidenkin poikain kanssa. Kuten Krasnojarskissa niin myös Keltossakin lähes kaikki puhuivat erityisoperaation sijaan sodasta, vaikka se ei ole valtion virallisen kannan mukainen ilmaisutapa. Olen sanonut, että pahinta, mitä Ukrainassa tapahtuu, on se, että ihmisiä kuolee. Kuolemisessa pahinta ei ole se, että ihminen siirtyy ajasta iankaikkisuuteen, vaan se, että katumattomat joutuvat kadotukseen. Onkin hyvä rukoilla vanhojen kirkkorukousten mukaan, että Jumala varjelisi pahasta katumattoman kuolemasta. Tärkeintä ei ole etsiä syyllistä, vaan saada veriteot loppumaan. Jumala ihmisiä armahtakoon!

Keltosta Lahteen

Pääsin Keltosta Lahteen yhteiskyydillä. Samassa kyydissä Lahteen tuli Juha Saari. Meillä on Juhan kanssa vielä voimassaolevat oleskeluluvat. Suurin osa pikkubussin muista matkustajista oli Venäjän ja jonkun EU-maan kansalaisia eli niin sanottuja kaksoiskansalaisia. Eräällä miehellä oli Valko-Venäjän ja Saksan passi. Hänet laitettiin Venäjän puolella raja-aseman kuulusteluhuoneeseen noin 30-40 minuutin ajaksi. Mitään kysymyksiä ei kuulema esitetty eikä hänelle puhuttu koko aikana mitään. Lopulta passi annettiin kouraan ja mies päästettiin jatkamaan matkaa meidän muiden kanssa. Rajalla ei ollut paljon kansaa, mutta aikaahan saa kulumaan tarvittaessa näinkin. Oli aika hauska kuulla, että Valko-Venäjä myöntää passin 102 vuodeksi. Ei tarvitse koko ajan olla passia vaihtamassa. Joku kysyy sitä, että miten saman henkilön voi tunnistaa vuosikymmenien jälkeen. Jos joku matkustaa vähän, tähän kysymykseen voi olla vaikea vastata. Paljon matkustava joutunee kuitenkin joskus vaihtamaan passia, kun se tulee leimoja täyteen. Tällöin valokuvakin vaihtuu. Meillä EU:n sisällä ei leimoja leimailla, mutta monessa maassa lätkitään edelleen leimoja maasta poistuesssa ja maahan saapuessa. Lahteen saavuttuamme pääsin Saarilla saunaan. Pitkän matkapäivän jälkeen löylyt tulivat tarpeeseen. Kiitos Juhalle!

Sana

”Hänessä oli elämä, ja elämä oli ihmisten valkeus.” (Joh. 1:4)

Jos Jumala suo ja me elämme, saamme käydä pian joulun viettoon. Joulukuun taivaallinen kirkkaus loisti paimenille kedolla. He pelästyivät näkemäänsä valtaisaan kirkkautta ja ihmettelivät taivaallisen enkelikuoron ylistystä. Mikä mahtava yö ja suuri armo! Jumala valitsi kaikista maailman ihmisistä juuri nuo yötyöläiset, aikansa elintarvikeketjun tärkeät tekijät, tällaisen taivaallisen valoihmeen katselijoiksi, kuulijoiksi ja kokijoiksi. Siinä ei kuitenkaan ollut kaikki. Paimenet uskoivat heille julistetun sanan. Sekin on ihme. Sana vaikutti heissä heti niin, että heidän oli suorastaan pakko päästä Jeesus-lasta katsomaan. Kyse ei ollut pakkopullamaisesta pakosta, vaan suuresta, suorastaan vastustamattomasta halusta päästä katsomaan vastasyntyntä armontuojaa.

Saavuttuaan Vapahtajan valtaistuimen eli seimen ääreen he näkivät todellisen kirkkauden. Olen vakuuttunut siitä, että Jeesus-lapsesta säteili erityistä valoa paimenille ja muille läsnäolijoille, vaikka Hän oli ja on ihminen ja Jumala. Enkeleiden, ihmisten ja tämän maailman kirkkauksilla on oma merkityksensä. Jeesus ei ainoastaan tuonut valoa, vaan on valo. Hän tuli ja tulee valmistamaan meille joulun puhdistamalla meidät synnistä, antamalla uskon vahvistuksen ja rauhan sydämiimme. Onko joulussa lahjat tärkeintä? On todellakin. Ne lahjat, jotka Jeesus meille antaa, ovat joulussa tärkeintä. Kun joulussa on kuitenkin kyse Jeesuksen syntymäjuhlasta, voisimmeko me kuitenkin antaa päivänsankarille jotain? Saamme enkelien tavoin ylistää, kiittää ja kunnioittaa Herraa sanoin ja lauluin. Sen me voimme tehdä ja tehkäämme se. Emmehän me syntisraukat voi Vapahtajalle paljon mitään antaa, mutta voimme antaa edes sen, mitä voimme.

Vaikea aika on tuonut monille taloudellisia haasteita ja tulevaisuus mietityttää. Tarvitsemme joulun sanomaa. Enkelit julistivat: ”Älä pelkää!” Tämä on taivaallinen joulutervehdys kaikille. Voimme myös mahdollisuuksien mukaan antaa lahjan lähetystyölle, jotta Kristuksen antamaa käskyä kastaa ja opettaa

voitaisiin toteuttaa eri puolilla maailmaa. Evankeliumi ei tunne ihmisten asettamia rajoja. Evankeliumia on kuulutettava. On kerrottava muillekin ihmisten keskuuteen tulleesta Jumalasta, joka kerran uhrattiin kaikkien syntien sovituksiksi niin, että jokainen voisi löytää Hänessä rauhan, saada kasteen ja uskon lahjan. Tämä meidän yhteinen tehtävämme on kesken. Jumala meitä kaikkia sen toteuttamisessa auttakoon.

Toivotan teille jokaiselle riemullista Vapahtajamme syntymäjuhlaa, rauhaa, iloa ja onnea! Kiitos mukanaolostanne tänä haastavana vuotena!

Lähetysterveisin,

Ville

Esirukousaiheita:

Kiitos Jumalan varjeluksesta!

Kirkkoprojektien suotuisaa etenemistä Siperiassa

Siunausta ja johdatusta tulevan vuoden haasteisiin

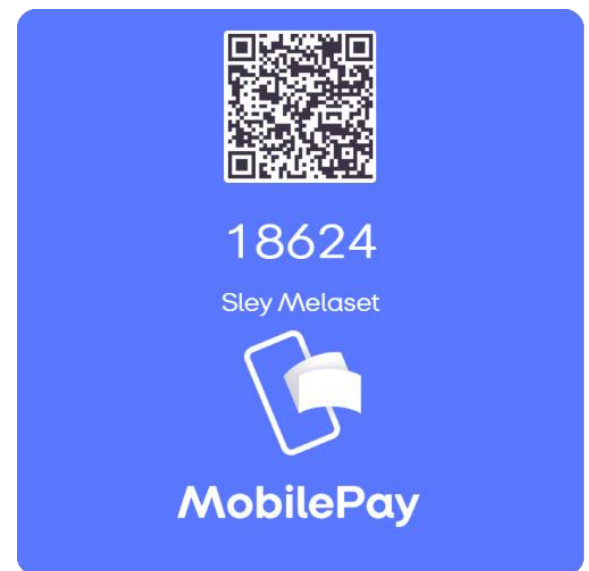
Pandemian päättymistä

Pitkämielisyyttä ja kestävyyttä koettelemuksen aikana

Rauhaa maailman kansoille!

ville.melanen@sley.fi

<https://www.taivaallinenlahja.fi/susanna-ja-ville-melanen>

Haluaisitko olla mukana lähetystyössä? Jos haluat tukea Ville Melasen: työtä, voit laittaa haluamasi summan Sley'n lahjoitustilille IBAN: FI13 8000 1500 7791 95 BIC: DABAFIHH. Käytä henkilökohtaista viitenumeroasi, jolloin kannatus näkyy automaattisesti myös kotiseurakuntasi lähetyskannatuksena, tai kirjoita viestikenttään Ville Melasen rengas + oma kotiseurakuntasi. Säännöllisestä kuukausilahjoittamisesta saat tietoa täältä <https://www.taivaallinenlahja.fi/kuukausilahjoittaminen> tai Leea Gröhniltä,

leea.grohn@sley.fi, puh. 09 2513 9228

Viitenumero- ja osoiteasiat: anna-liisa.markkula@sley.fi tai puh. 050 321 8614

Tukesi tekee mahdolliseksi evankeliumin viemisen niiden pariin, jotka eivät vielä tunne Kristusta.

Kiitos tuestasi! Jumala lahjasi siunatkoon.

Keräyslupa RA/2021/1127